

Nr. 6.

Abonnement kr. 6,00 pr. kvartal.

O S L O onsdag 1. april 1936.

Løssalg 15 øre pr. nummer.

1. årgang.

„Fredsarbeidet i hendene på krigshissere og krigsspekulanter“.

QUISLINGS svar på angrepene.

En klarleggelse av marxismens kyniske utnyttelse av fredsbevegelsen.

I «Tidens Tegn» for tirsdag 17. ds. opererer professor Wilhelm Keilhau i tilslutning til kaptein Aarflot noen dager før, med en påstand som jeg skal ha fremsatt i trykt skrift om «at våre fredsorganisasjoner ledes av krigshissere og beherskes av rustningsindustrien».

Professor Keilhau erklærer i den forbindelse at «den angivelige påstand inneholder en grov usannhet. Der ligger ikke noe til grunn for den».

I den anledning skal jeg for det første bemerke, at når den uttalelse som disse herrer bygger sitt angrep på, er fremsatt i trykt skrift, så må en kunne forlange at uttalelsen gjengis korrekt, og

med straffet med fengsel for antimilitær virksomhet. At Norges kulturliv er dominert av kulturbolsjeviker og den norske kirke i hendene på folk som er programforpliktete gudsfornekttere og religionsbekjempere.

I rekken av disse skandaløse og grunnlovsstridige kjensgjerninger som karakteriserer den fremadskridende bolsjevisering av vårt land, blev også anført at «fredsbevegelsen er i hendene på krigshissere og krigsspekulanter».

Det er formodentlig denne setning kaptein Aarflot og professor Keilhau sikter til. Men som det vil forståes, er meningen med denne uttalelse å peke på at også fredsbevegelsen okkuperes og utnyttes av internasjonale marxis-

114635

1.

I «Tidens Tegn» for tirsdag 17. ds. opererer professor Wilhelm Keilhau i tilslutning til kaptein Aarflot noen dager før, med en påstand som jeg skal ha fremsatt i trykt skrift om «at våre fredsorganisasjoner ledes av krigshissere og beherskes av rustningsindustrien».

Professor Keilhau erklærer i den forbindelse at «den angivelige påstand inneholder en grov usannhet. Der ligger ikke noe til grunn for den».

I den anledning skal jeg for det første bemerke, at når den uttalelse som disse herrer bygger sitt angrep på, er fremsatt i trykt skrift, så må en kunne forlange at uttalelsen gjengis korrekt, og ikke både forvansket og løsrevet fra sin sammenheng.

Det er også — særlig for en virdenskapsmann — en lite verdig måte således som professor Keilhau gjør, først å uttrykke sin tvil om at påstanden i det hele tatt er fremsatt, men så allikevel på basis av den å lage en artikkel og beskyldning om grov usannhet.

Hvad kaptein Aarflot, tidligere direktør i Industriforbundet og i Nasjonal Industri, sikter til med sin ovennevnte uttalelse er formentlig en anførsel i en bekjentgjørelse for et par av Nasjonal Samlings møter i vinter.

I denne bekjentgjørelse blev pekt på den fornedrelse hvori Norges offentlige liv nu befinner sig. At Norges rettsvesen og statsstyre er i oppløsning. At vi har en justisminister som åpent har uttalt å ville gå tversigjennem eller utenom lovene, hvis det passer, som har bebudet at Arbeiderpartiet vil ta makten uansett folkeflertallet, og som inntil det siste har stått i intim forbindelse med bolsjevikene i Moskva. At Norges forsvar er under ledelse og kommando av revolusjonære forsvarsnihilister. At vi har to forsvarsministre, og begge er erklærte forsvarsfiender, den ene til og

med straffet med fengsel for antimilitær virksomhet. At Norges kulturliv er dominert av kulturbolsjeviker og den norske kirke i hendene på folk som er programforpliktete gudsfornekttere og religionsbekjempere.

I rekken av disse skandaløse og grunnlovsstridige kjensgjøringer som karakteriserer den fremadskridende bolsjevisering av vårt land, blev også anført at «fredsbevegelsen er i hendene på krigshissere og krigsspekulanter».

Det er formodentlig denne setning kaptein Aarflot og professor Keilhau sikter til. Men som det vil forståes, er sammenheng med denne uttalelse å peke på at også fredsbevegelsen okkuperes og utnyttes av internasjonale marxister som skritt for skritt erobrer vårt samfundsliv, og som spekulerer i krig som hovedveien til sitt mål.

De anførsler som tillegges mig av herrerne Aarflot og Keilhau om fredsforeningenes forhold til rustningskapitalen, skyldes kan-

(Forts. side 6.)

Stiftelsen Norsk Okkupasjonshistorie, 2014

QUISLINGS svar på angrepene.

(Forts. fra side 1.)

skje en nærliggende feilerindring, idet fredsforeningene selv i sin marxistiske propaganda benytter uttrykk som «storkapitalen bruker frasene om fedrelandskjærligheten for å holde krigstanken levende i massen».

Professor Keilhau drøle beskyldning beror således på sterkt bristende forutsetninger. Ikke desto mindre mener jeg at det er av vesentlig betydning å tilbakevise den, slik at flest mulige nordmenn kan bli på det rene med den.

Spørsmålet om fredsbevegelsens forhold til marxismen.

II.

KRIG DET CENTRALE

PROBLEM I MARXISMEN.

Marxismens mål er universalsrepublikken under kommunistisk-jødisk diktatur, verdenssovjetrepublikken som bolsjevikene kaller den; «et verdensforbund av de sosialistiske samfund», som det heter i arbeiderpartiets program. Dette mål skal nås gjennom revolusjoner som skal forene sig i en almindelig verdensrevolusjon.

For å bane veien for omstyrtingen i de forskjellige land må vedkommende borgerlige eller nasjonale stats forsvarsmakt og forsvarsvilje brytes, både for å lette indre omveltning og for å svekke den nasjonale motstandskraft mot den røde arme, verdensrevolusjonens tropper.

Men for å bringe revolusjonene til utbrudd er krig mellom de borgerlige og nasjonale stater det mest egnede middel. Bare en ny verdenskrig vil ryste likevekten i samfundene slik at det skaper de ønskede revolusjonære konjunkturer. På samme måte som verdenskrigen skapte muligheten for bolsjevismen i Russland. Veien til verdensrepublikken.

Krigsproblemet er således det centrale problem i marxistenes maktrevolusjon.

Det er da derfor innlysende at de søker planmessig å utnytte fredsbevegelsen for dette mål, idet marxismen og mange fredsforeninger har det samme felles formål: avrustning (av alle land utenfor Sovjet-veldet).

Det er et typisk demonisk trekk ved marxismen, at den utnytter folks ideelle streben for sine umenneskelige mål. Det er jo klart at alle ærlige fredsvenner, som arbeider for avrustning, gjør det fordi de tror at det vil føre til fred. Men marxistene arbeider for avrustning fordi de vet at det svekker samfundets motstandskraft, når dagen engang kommer for den endelige makttovertagelse.

Samtidig er fredsagitasjonen for marxistene et effektivt propagandagrunnlag for kritikk av de borgerlig-kapitalistiske samfund.

Vi ser da derfor også, at de fredsorganisasjoner som enten er dekkorganisasjoner for Moskva, eller infiltrert av kommunismen, eller helt etøbrt av den, aldri tar avstand fra Sovjetveldets krigspolitikk. De konsentrerer all sin agitasjon mot de borgerlige, nasjonalsosialistiske og fascistiske stater. Men i Sovjetveldet selv finnes ingen fredsforeninger. I stedet for fredsforeninger har Sovjetveldet «Osavioikhim»: foreningen til fremme av krigsflyvning og kjemisk krig, med 15—20 millioner medlemmer, likesom marxistene betegner nok skjeldner mellom den aktive og den passive krig er-

NORGES FREDSFORENING.

Hvad selve Norges Fredsforening angår, hvor herr Keilhau er viceformann, og dens lokalforeninger, så har vi også sett dem optræ sammen med Kvinneligaen, bl. a. ved de såkalte fredsutstillinger, hvorav særlig den i Stavanger, under beskyttelse av rektor Olden, formann i Norges Fredsforening, har tiltrukket sig offentlighetens opmeksomhet på en lite smigrende måte.

At Norges Fredsforening også selv er et typisk eksempel på marxistisk infeksjon fremgår av dets offisielle organ «Verdensventer».

Det er til overflod tydelig at det der drives, en bevisst eller ubevisst sjævismen: Forhelligelse av Sovjetunionen, opphisselse til hat mot de stater som stenger for bolsjevismens endelige seir; Japan, Italia og Tyskland, samt mot de nasjonale bevegelser i hvert land som har tatt kampen op mot bolsjevismen. Oppfordring til krig mot de «fascistiske» stater; moralsk støtte av vår marxistiske regjering og dens bestrebelse på sosialisering av samfundet og ødeleggelse av vårt svar.

Spesielt er dette tydelig omkring Etiopia-konflikten som mer enn noe annet er utnyttet til disse formål. Vi finner f. eks. i fredsorganet for januar år en rekke uttalelser som hisser til militære sanksjoner og «straffekrig» mot Italia, foranstaltninger som forfatteren må vite betyr verdenskrig og dermed verdensrevolusjonens utbrudd.

For ytterligere å belyse karakteren av denne nye og barske linjen i vårt fredsarbeide, som denne krigsbolsjevismen kalles i Fredsforeningens organ, er det tilstrekkelig å citere en uttalelse av en kjent marxist i den skal-være-politisk-neutrale kringkastningen. I et fredsforslag der i høst uttalte Halvard Manthey Lange (en sønn av fredsprisvinneren, Chr. Lange) rett ut, at hvorfor arbeiderne (d. v. s. de marxistiske arbeidsledere) denne gang la sig i selen for freden, var for å knekke Italia!

Denne form for fredsaktivitet er kanskje kjennetegn for larve-

idskillig nærmere inn på livet, ved at det er det nasjonalsosialistiske Tyskland som nu i sin tur skal utsettes for samme «fredsbehandling». Men ellers ser vi de marxistiske krigsissere og krigsspekulanter i sine æktiske anstrengelser for å få Europa innviklet i krig mot Tyskland, overdrive sin slute fredsiver og nu ikkefrem blottstille sin virkelige ulve-natur.

Bolsjevikenes påfallende bekymring for overholdelsen av internasjonale traktater må vel virke noe forykk selv for våre hjemlige rødhetter. I allfall vilde det være å ønske at bolsjevikene i det minste understreker sin omvendelse ved å innfri sine egne internasjonale forpliktelser, f. eks. ved å betale tilbake de flere hundre millioner som de har røvet fra norske statsborgere i Russland.

III.

FREDSFORENINGER SOM REVOLUSJONSORGANER FOR MOSKVA.

Av marxistenes fredsorganisasjoner er de såkalte «antikrigskomiteer» eller «Komiteer mot krig og facisme» de mest kjente, også i Norge.

Jeg vil spørre om professor Kaulhau vil hevde at det er grov usannhet å påstå at disse såkalte fredsorganisasjoner, i virkeligheten er bolsjevikiske

krigsspekulanter, og at de har til hensikt også å trekke ærlige fredsvenner inn i sine garn og gjøre dem til redskap for den kommunistiske krigspolitikk?

Disse fredsorganisasjoner som beviselig finansieres fra Moskva, er efter all sannsynlighet også spionasjeorganisasjoner for Sovjetveldet. Dette fremgår av instruksjoner som er funnet og av tilfeller som er opdaget, således i visse Balkanstater, i Australia, samt i Frankrike hvor en av disse «fredsvenner», Moskvaagenten og Stalins nære venn Eberlein, som forøvrig også har vært i Norge, bl. a. er blitt påtatt for spionasje.

KVINNELIGAEN FOR FRED OG FRIHET.

En annen i Norge velkjent fredsorganisasjon av tvilsom politisk karakter er kvinneligaen for fred og frihet.

Den er stiftet under verdenskrigen av Nobelpristageren Jane Adams og er formentlig ikke opprinnelig startet som en dekkorganisasjon. Men at den nu er i disse krefters hender, dels ved sin ledelse, dels gjennom marxistiske celler, synes utvilsomt. Den finnes da også opført blandt Kominterns (Den kommunistiske Internasjonales) agitasjons- og propagandaavdelinger, likesom vi også her i landet har sett den arbeide sammen med Moskva-kommunistene og forannevnte oplagte bolsjevik-organisasjon: komiteen mot krig og facisme.

Også internasjonalt er Kvinneligaen i intim forbindelse med åpenbare kommunistiske organisasjoner. Ifølge opplysninger, som ikke er blitt avkreftet, representerte således Madame Duchène — vicepresidenten i Kvinneligaen for Fred og Frihet — denne liga, på kongressen som blev holdt av «Ligaen mot Imperialisme» i 1927 og 1928. Madame Duchène blev valgt til medlem av de øverste råd i denne internasjonale bolsjevik-organisasjon, som står direkte under Komintern i Moskva, og hvis spesielle formål er: opprør i de europeiske kolonier.

Professor Keilhau skulde betenke sig før han går god for slike fredsorganisasjoner, hvis kamouflerte fredsarbeid er en kynisk utnyttelse av fredssaken, og av ærlige, men altfor godtroende menneskers ideelle trang til fred, bare med den hensikt å ødelegge også Norges forsvar og forsvarsvilje for å bane veien for verdenskommunismen.

V.

FALSKE OG SANNE FREDSVENNER.

Professor Keilhau som ikke engang har umakket sig med å lese den uttalelse, som han bygger en personlig beskyldning om grov usannhet på, skriver at inntil han med egne øine har lest denne påstand, vil han tillate sig å tvile på at et voksent mannfolk har kunnet trykke noe slikt i en sampelestuder.

Men til alle nasjonalt og rettenkende norske kvinner og menn og til all sund norsk ungdom, roper jeg et advarende ord: la dig ikke lure av ulvene i fredsbevegelsen eller dære av falsk fredsløst. Det har allerede gjort fredssaken og Norges sak skade nok.

Vårt forsvar er ute av stand til på kort varsel å løse sin oppgave. Vår nøytralitet er opgitt politisk, uten å være trygget militært.

Men enda mere alvorlig enn forsvarets materielle svekkelse er den moralske avveining av vårt folk, som er resultatet av en menneskealders marxistisk og pacifistisk påvirkning av forskjellig slags folkeforførere og folkefordere. Det er på tide at det nu skjer en radikal endring i dette forhold.

Det som det nu gjelder er å skape i det norske folket en ærlig og sinne freds vilje og en moralsk og sterk forsvarsvilje, bygget på realiteter. Disse to ting hører nødvendig sammen. I streben efter dette store og edle mål, bør alle sanne fredsvenner kunne samles, istedetfor som nu i så stor utstrekning å innvikles i marxistisk hjernespinne og bolsjevikisk forbryterpolitikk, og derved motvilje og vitende å tjene krigskommunismen og sitt eget folks undergang.

Oslo, 18/3 1936.

VIDKUN QUISLING.

Stiftelse

selv, at alle andre problemer må underordnes dette ene.

Det er da derfor innlysende at de som ønsker å realisere sosialistiske verdsyn for dette mål, idet marxismen og mange fredsforeninger har det samme felles formål: avrustning (av alle land utenfor Sovjet-veldet).

Det er et typisk demonisk trekk ved marxismen, at den utnytter folks ideelle streben for sine umenneskelige mål. Det er jo klart at alle ærlige fredsvenner, som arbeider for avrustning, gjør det fordi de tror at det vil føre til fred. Men marxistene arbeider for avrustning fordi de vet at det svekker samfundets motstandskraft, når dagen engang kommer for den endelige maktovertagelse.

Såtidig er fredsagitasjonen for marxistene et effektivt propagandagrunnlag for kritikk av de borgerlig-kapitalistiske samfund.

Vi ser da derfor også, at de fredsorganisasjoner som enten er dekkorganisasjoner for Moskva, eller identifisert av kommunismen, eller heif erobret av den, aldri tar avstand fra Sovjetveldets krigspolitikk. De konsentrerer all sin agitasjon mot de borgerlige, nasjonalsosialistiske og fascistiske stater. Men i Sovjetveldet selv finnes ingen fredsforeninger. I stedet for fredsforeninger har Sovjetveldet «Osaviokhims» foreningen til fremme av krigsfløyning og klemisk krig, med 15—20 millioner medlemmer, likesom marxistene betegner «nok så kjempe» mellom den «fiktive» og den «riktige» krig eftersom den passer eller ikke passer deres bestrebelsel og mål.

adskillig nærmere inn på livet, ved at det er det nasjonalsosialistiske Tyskland som nu i sin tur skal utleies for samme «fredsbehandling».

Men ellers ser vi de marxistiske krigshissere og krigsspekulanter i sine hektiske anstrengelser for å få Europa innviklet i krig mot Tyskland, overdrive sin slute fredsiver og nu ikk frem blottstille sin virkelige ulvsnatur.

Bolsjevikenes påfallende bekymring for overholdelsen av internasjonale traktater må vel virke noe forsykk selv for våre hjemlige rødhetter. Iallfall vilde det være å ønske at bolsjevikene i det minste understreker sin omvendelse ved å innfri sine egne internasjonale forpliktelser, f. eks. ved å betale tilbake de flere hundre millioner som de har røvet fra norske statsborgere i Russland.

III.

FREDSFORENINGER SOM REVOLUSJONSORGANER FOR MOSKVA.

Av marxistenes fredsorganisasjoner er de såkalte «antikrigskomiteer» eller «Komiteer mot krig og facisme» de mest kjente, også i Norge.

Jeg vil spørre om professor Keilhau vil hevde at det er grov usannhet å påstå at disse såkalte fredsorganisasjoner, i virkeligheten er bolsjevikiske dekkorganisasjoner for de Marxistiske krigshissere og

Wicepresidenten i Kvinneligaen for Fred og Frihet — den såkalte Liga, på kongressen som blev holdt av «Ligaen mot imperialisme» i 1927 og 1928. Madame Duchéne blev valgt til medlem av de øverste råd i denne internasjonale bolsjevikorganisasjon, som står direkte under Komintern i Moskva, og hvis spesielle formål er: opprør i de europeiske kolonier.

Professor Keilhau skulde betenke sig før han går god for slike fredsorganisasjoner, hvis kamuflerte fredsarbeid er en kynisk utnyttelse av fredssaken, og av ærlige, men altfor godtroende menneskers ideelle trang til fred, bare med den hensikt å ødelegge også Norges forsvar og forsvarsvilje for å bane veien for verdenskommunismen.

V.

FALSKE OG SANNE FREDSVENNER.

Professor Keilhau som ikke engang har umaket sig med å lese den uttalelse, som han bygger en personlig beskyldning om grov usannhet på, skriver at inntil han med egne øine har lest denne påstand, vil han tillate sig å tvile på at et voksent mannfolk har kunnet trekke noe slikt ut av jempesludder.

Jeg håper at jeg hermed har bortryddet ialfall herr Keilhaus tvil i så henseende. Hos oss andre, ekte og nasjonale fredsvenner, sitter imidlertid igjen en berettiget tvil om herr Keilhau selv er voksen for sine oppgaver, når han som det synes er så kjempeuvierende om de alvorlige kjensgjerninger jeg her har anført, der står i slikt nøie forbindelse med hans stilling som fredsforeningsleder og universitetslærer i samfundsvitenskap. — Herr Keilhau har riktignok skrevet en bok om marxismen. Men den heter meget betegnende «Streiflys over Marx», og den innskrenker sig da også til bare å streife marxismen. Leseren vil der forgleves lete efter: noe alvorlig forsøk på å behandle det egentlige marxistiske problem.